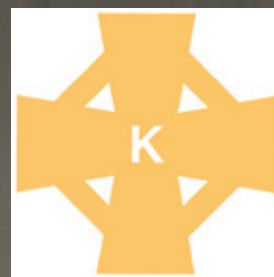

LEKMAN i KYRKAN

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

3
2010

**Ansvarig utgivare
Anders Nordberg**

Nygårdsvägen 32
554 74 Jönköping
cagmordberg@hotmail.com

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Redaktionskommitté

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebacksvägen 3
260 40 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

Berndt Petersson
Ryds väg 354 C
584 39 Linköping
013-17 08 88
berndtp.mitskonsult@comhem.se

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsreg och prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
foallgun@globalnet.net

LH Tryck, Box 224
523 25 Ulricehamn

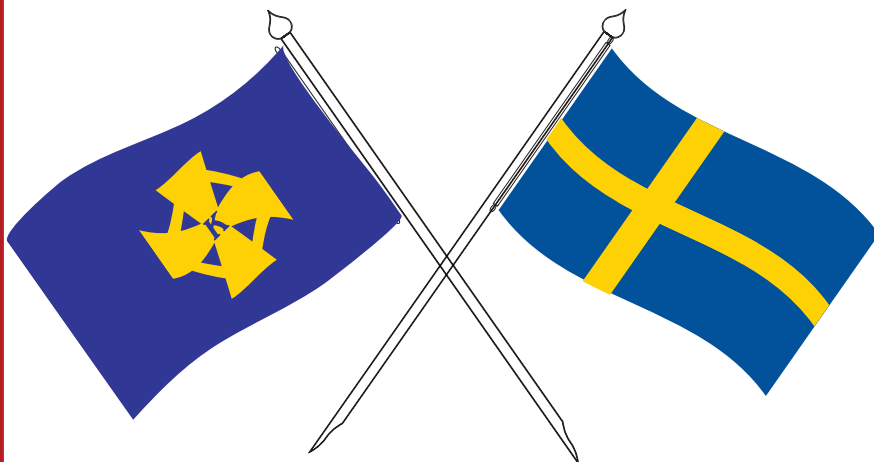
UPPHOVSRÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse

Redaktionen

22 oktober - 2009

Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds flaggdag

DEN 22 OKTOBER ÄR SVENSKA KYRKANS
LEKMANNAFÖRBUNDS OFFICIELLA FLAGGDAG.

PASSA PÅ ATT FIRA DAGEN GENOM ATT HISSA
VÅRT FÖRBUNDS FLAGGA

DEN NYA FÖRBUNDSFLAGGAN FINNS ATT KÖPA I
FÖRBUNDSBUTIKEN OCH KOSTAR 995.-

Foto i bildcollaget på sidorna 26 - 39:
Stig Isacson, Anders Nordberg, Britt Louise Madsen

Ingen uppgift är för liten för lekmannen

En lekman, laikos från grekiskan, är ”en som tillhör folket” enligt Wikipedia. Benämningen är sammanfattande för kristna som inte har del i det kyrkliga ämbetet eller tillhör ett kloster eller en orden.

När vi läser vår bibel möter vi i både Gamla och Nya Testamentet människor som funnit sin uppgift i det kristna livet och som kommer från olika situationer. Gamla testamentets lekmän finner vi ofta kring profeterna och deras gärningar. De fanns där som medhjälpare för att vara stöd, både för dem och för dem som befann sig i profetens närhet. I nya tes-

tamentet kan vi finna lekmanen, både kvinnor och män samlas kring

Jesus Kristus för att ge människorna ”ord i rättan tid”. Lärjungarna upplevde lekmannaskapet varje dag som en viktig del i deras liv och vardag. Paulus skriver ”Vi har olika gåvor allt efter den nåd vi har fått”. Alla kan inte ha samma uppgifter.

Men alla uppgifter är precis lika viktiga.

När vi läser om det s k ”bespisningsunderret” i Johannes sjätte kapitel koncentreras vi kring den stora gruppen människor som samlades kring Jesus. Men den lille pojken i detta avsnitt kan vi bara läsa en mening om. Han fick ändå bli en huvudpersonen vid det tillfället.

Vem var han, pojken som traskade upp till berget med fem kornbröd och två fiskar. Hans pappa, som troligen var fiskare hade sett till att han fick två fiskar med sig. Hans mamma eller mormor hade säkert bakat de fem kornbröden han bar i korgen. Hans nyfikenhet var stor när han trängde sig fram bland de tusentals människorna.

Vad har nu detta med lekmän att göra? Pojken fick här vara ett redskap som Jesus Kristus använde för att människorna inte skulle behöva sitta hungrande och lyssna. Pojkens föräldrar, som ovetande fick göra tjänst som lekmän genom att sända pojken med mat, upplevde säkert sina roller som små men ändå så viktiga för gudstjänstens genomförande.

Vad kan då kvinnor och män i lekman- och församlingskåren göra....?

- * Vi behöver tala om våra gudstjänster
- * Inbjuda till samtal/undervisning kring gudstjänsten/mässan.
- * Hjälpa till att avdramatisera mässfirandet.
- * Ingå i gudstjänstgrupper
- * Gå på gudstjänsten/ha synpunkter på gudstjänsten/sitta långt framme i kyrkan/hjälpa konfirmanderna på gudstjänsten.
- * Tala med dem som kommer till kyrkan och få dem att stanna på kyrkkaffet.
- * Hjälpa till att hälsa på dem som slutat gå på gudstjänsten.
- * Vara med i söndagsskola eller barnens gudstjänst
- * Hjälpa till med kyrkskjuts.
- * Ringa eller besöka dem som är gamla och inte orkar komma till kårens samlingar.

Mycket mer kan lekmanen göra för att uppleva sin uppgift i Svenska kyrkan som värdefull och viktig för framtiden. Främja kristen gemenskap och fördjupa kunskapen om den kristna tron och kyrkans liv.

Berndt Petersson
Förbundssekreterare

Pilgrím

till Santiago de Compostela

Under många år har jag vandrat på pilgrimsvandringar både i vårt eget land och utomlands. Som ny biskop i Linköping 1995 inbjöd jag ungdomar att vandra med mig. Det blev den gången strax under två hundra som följde med till Nidaros-domen i Trondheim i Norge. Så har åren gått och det har blivit många vandringar. Nu ska jag snart lägga ner min biskopsstav. Då föreslog man att jag skulle vandra till det stora pilgrimsålet i norra Spanien, till den helige Jakobs grav i Santiago de Compostela. Så blev det. Ett femtiotal ungdomar och ledare följde med liksom de som jag fått prästviga under året. Det blev en vandring sommaren 2010 som jag aldrig glömmet.

I förväg hade jag uttryckt tveksamhet att gå till ett katolskt mål. Enligt den romersk-katolska kyrkorätten är ju Svenska kyrkan ingen riktig kyrka och jag är varken riktig präst eller biskop. Att vandra i en vecka och sedan mötas av någon som förnekar ens identitet kunde jag inte tänka mig. Men mina medarbetare lugnade mig och föreslog att jag skulle skriva i förväg till de katolska biskopar som ansvarade för kyrkor under vägen och till de ansvariga i Santiago.

Så gjorde jag. Alldeles överlycklig tog jag emot det ena svarsbrevet efter det andra. Alla hälsade mig varmt välkommen. När vi svenska pilgrimer skulle rasta och fira vår nattvardsmässa var vi välkomna att gästa en rad katolska kyrkor och kapell. Rentav skulle jag i domkyrkan i Santiago få leda en svensk mässa vid ankomsten dit.

Nu fanns verkligen inga hinder. Så började man undra om det skulle bli några medvandrare. Det är långt till Spanien. Vi kan inte åka buss dit och sedan vandra i tio dagar. Det kommer att ta för lång tid. Men snart väcktes ett gott förslag. Var och en får ta sig till Spanien som man vill. Stiftet ordnar själva vandringen men inte transporten tur och retur från vårt land till Spanien.

En tidig morgon i juni månad började vi vandringen vid klostret i Samos. Vi skulle gå nästan fjorton mil till Santiago. Två mil om dagen var riktmärket. Någon dag gick vi längre, någon dag kortare.

Det hade öst ner med regn över en vecka. När vi började vandringen var luften regntung men det regnade nästan inte alls. Temperaturen låg vid arton grader. Det kunde knappast vara bättre. Gradvid steg värmen under vandringen men blev aldrig plågsam. När vi kom fram till Santiago fick vi njuta sol i tjugofemgradig värme.

Vi vandrade i andras fotspår. Det var min första tanke. I över tusen år har människor gått denna väg. Några har ridit. Några cyklar idag. Men vi gick till fots på gammalt sätt. Birgitta Birgersdotter från Vadstena pilgrimsvandrade till Santiago på 1300-talet tillsammans med sin man. Och så alla dessa tusentals, hundratuseentals människor som vandrat före oss. Hela mitt liv är i en mening en vandring i andras fotspår fast jag sällan tänker så. Helst vill jag ju markera min självständighet och unika vandring. Det är sant det också. Mina steg är unika. Men kontinuiteten har ett budskap rakt in i vår tid.

Vi hör ihop. Hur mycket individ jag än må vara och känna mig så hör jag ihop med Guds mänsklighet, med Guds kyrka. Vandrandet förstärker och gör tydligt min tillhörighet till ett större sammanhang. Det är välgörande.

Man kunde säga att hela vandringen är en sammanfattning av mitt liv. Så säger jag själv vid vandringens början till de församlade pilgrimerna i mitt korta tal. Hela mitt liv sammanfattas och blir till ett. Målet för vandringen får då symbolisera min dödsdag. Men när jag når målet går jag in i domkyrkan i Santiago. Den kyrkan – liksom alla andra kyrkor – får ses som himmelens port. Min dödsdag går därför omärkligt över till livet hos Gud i himmelen. Så får jag hoppas och tro. Pilgrimsvandringen förstärker denna min tro.

Men den största delen av vandringen är ju inte ögonblicken vid målet. Det är själva vandrandet som tar tid. Och då grips jag av och till av trötthet, kanske någon gång av irritation, kanske någon gång av kroppslig smärta. Allt det där påminner om det svarta i mitt liv.

Starkast blir vandringen när jag får gå i tystnad. Då väller alla tankar upp inom mig. Då springer bilderna på min näthinna fram i rask takt. Alla minnen som jag inte förfogar över passerar revy. Ibland kommer oönskade bilder för mitt inre öga fram. Det är inte jag som bestämmer vad jag ska minnas och vad jag ska glömma. Men jag behöver inte skuldbelägga mitt minne. Vandringen lär mig att överlämna mina minnesbilder i bön till Gud.

Så blir själva det fysiska vandrandet återigen en hjälp för mig. Vandrandet påminner om det ständigt pågående livet som inte gör halt för att jag grips av förfäran över någon minnesbild. Gud är med mig också i det oönskade. Gud är med mig också när jag inte mår väl.

Varje hel timme stannar vi upp och ber en kort pilgrimsbön. Det är alltsammans väl förberett och vi får en pilgrimbok vid vandringens början. När jag stannar för bön står jag ibland tillsammans med en grupp pilgrimer på ca tio personer. Jag vet att alla våra femtio linköpingsstiftare ber vid samma tillfälle. Men jag ser dem inte. Så är det ju också när jag i min ensamhet ber mina böner. Alla andra som samtidigt ber ser jag inte. Men varje bön är insatt i ett stort sammanhang. Över hela jorden i tid och rum pulserar människans bön till Gud. Den böljar fram över kontinenter och sekler. Och bönen är en enda stor och hälsosam handling. I bönen blir jag mig själv och Gud blir min Gud. Allting annat förbleknar och försvinner.

Pilgrimsvandringen lär mig på nytt att mitt liv är oändligt stort och varje tid inneslutet i Guds omsorg.

I Santiago för man mig till den helige Jakobs grav i domkyrkan. Kanske är det inte Jakobs relikier som ligger där. Historiskt verkar det otroligt. Men det gör inte mycket. Det viktiga för mig är att Jakobs grav påminner mig om att jag hör ihop med alla som i tid och rum vandrat och kämpat, bett och välsignat. Gud har i alla tider välsignat och nu får jag tro att Guds välsignelse gäller mig och mitt liv. Det är stort.

I förbundsbutiken var ordningen återställd

Ett kärt och bekant ansikte fick vi se bakom förbundsbutikens bord. Ulla Abrahamsson, som är synonymt med Lekmannaförbundet i allmänhet och med förbundsbutikens i synnerhet. Förbundsbutikens har ju tillfälligt flyttats till Östersund för att så småningom finna någon permanent lösning.

Så till årets rikskonvent kändes det att det behövdes förstärkning.

Ulla och Carl-Eric tillhör förbundets fundament och när det fattas frivilliga är de båda en resurs att lita på. Visst sneglade vi mot herrskapet Abrahamsson men trodde inte att det skulle finnas tid hos det strävsamma paret. Men....."Lyckan

står ju den djärve bi" så vi frågade och till vår stora lättnad så var det inga problem.

På plats med sina erfarenheter och stora "kundkännedom" och "säljarskicklighet" var Ulla och Carl-Eric.

Man ska ju inte önska något dåligt för sina vänner men om egoisten i mig får önska så är det inte fel om dom har lite tråkigt nere i Timmele. Då kanske detta inte var sista gången vi såg dem i "tjänst"

Martin Lind
i Linköping

FÖRBUNDSRÅDET 2010 - 2012

Stiftens valda representanter till Lekmannaförbundets beslutande råd

Roger Karlsson, Uppsala stift

Roger Gustafsson Linköpings stift

Anders Åström, Skara stift

BILD KOMMER

Göran Guldbrandsson, Strängnäs stift

Yngve Lindgren, Västerås stift

Ingvar Johansson, Växjö stift

Inga Pehrsson, Lunds stift

Yngve Lindblom, Göteborgs stift

Birgit Larsson, Karlstads stift

Fritz Pettersson Härnösands stift

Gunnar Strömbäck, Luleå stift

Göran Pettersson, Stockholms stift

ARBETSUTSKOTTET

2008 - 2010

Anders Nordberg
Ordförande

Kjell Aggefors
1:e vice ordförande

Birgitta Ericsson Löfgren
2:e vice ordförande

Berndt Petersson
Sekreterare

Rolf V Strandman
vice sekreterare

Juhani Ahonen
Kassör

Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min väg.

Teol. dr. Bo Brander
Foto Anders Nordberg

Oavsett hur fysiskt rörliga vi är, är vi alla på vandring. Vid dopet sas det förr om barnet som döptes: det skall vandra genom en farlig värld. Det är sant. Och det bekräftas av erfarenheten.

Ingen människa finns som inte snubblar eller faller på livets väg. Och eftersom vägvalen är många är det lätt att ta fel väg och bli en vilsen människa. Guds ord är fötternas lykta, skriver Psaltaren 119:105. Det är gott och orden är efter att ha betts i tusentals år erfarenhetsmättade. Guds ord leder människor rätt. Vägen går visserligen inte spikrakt; det finns dalar, höjder, raviner, stenig mark, ökenleder men också behagliga vägstycken. Guds ord leder rätt.

De första orden som sätter oss på rätt väg är Jesu ord när han säger Följ mig! Senare säger han: Jag är vägen. Den kvalitativt bästa vägen genom livet är livet i Jesu efterföljelse.

Han som inbjuder oss att vandra med honom och märkligt nog använda honom som väg vet nämligen i suveränitet vad livets vandring har för mål. Det är att komma hem till Gud och i festens glädje inneslutas i hans famn och få höra orden: Mitt barn. Jesus kunde i och för sig ha stått vid en vägkorsning och sagt: Gå åt det hållet. Sträckan är cirka åttio år lång, sedan är du framme.

Men han gör inte så. För skulle vi gå ensammaskulle vigeuppeller gå vilse. Vägen följer oss lika mycket som vi följer vägen! Den gudomliga vägen omsluter oss på bägge sidorna. Om man vill kan man tänka att den ena sidan av vägen är utstakad med vägvisare. Vi kallar dem vanligen för Guds bud. De är inte utsatta för att göra vandringen genom livet tråkig, utan för att skydda vandraren och medvandrarerna. Alla vägvisares yttersta syfte är att forma vandraren till det som Jesus säger i Matt. 5:48: Var fullkomliga som er himmelske Fader är fullkomlig.

Det är ingen utopisk uppmaning. Det är vandringens yttersta mål.

Lukas har en variant på denna bibelvers i Luk. 6:38. Var barmhärtig, som er himmelske Fader är barmhärtig. Se där – omsorgen om alla andra som med möda vandrar samma väg som du.

Men det räcker inte med vägvisare mot livets mål. Eftersom ingen finns som inte under vägen skadar sig själv och sina medvandrar står det efter vägen stora läkande och försonande kors.

Där läks och renas vandraren. Bara den som lever i kraft av denna gudomliga rengöring och läkedom når fram.

I Uppenbarelseboken står det om dem som kommit hela vägen, att de kommit ur den stora bedrävelsen och de har tvättat sina kläder i Lammets blod. Därför står de till slut framme hos Gud.

Och tårarna från den jordiska vandringen torkas varsamt av sårmärkta händer med all makt i himmelen och på jorden.

Det innebär inte att vandringen har varit kolsvart. Livet kan vara mörkt i perioder. Men i mörkrets vandring lyser det gudomliga ordet. Det är instruktivt, det är vägledande, men det är mer än så.

Ordet är inte bara en enorm samling oerhört kloka utsagor. I Guds ord växer sakta ett ansikte fram. Ju mer man fördjupar sig i ordet, desto mer framträder ansiktet. Det är Jesu ansikte.

Och efterföljelsen blir vandring tillsammans med en person. Det blir en Emausvandring, där det inte är säkert att man alltid märker vem som

går vid ens sida. Men när hjärtat blir brinnande märker man att det är Jesus.

Han deltar i våra inre samtal med oss själva, färdig att när han får ett gott tillfälle själv komma med ord som bär och som synliggör honom. Ju mer Jesu ansikte blir synligt i Bibelns ord för oss – ju mer blir vandringen en glad fortsättning. Och ju mer blir Guds ord en inspiration till att se det Gudomliga ansiktets tydligare.

Guds ord är mina fötters lykta, men det är - om man skall vara allvarlig - den enda boken i världen värd namnet Face Book – Ansiktsboken. För i det gudomliga ordet strålar Jesu ansiktets härlighet som det ljus som leder hela vägen hem

STÖRST ÄR DEN SOM TJÄNAR

Efter att nu ha lämnat samtliga uppdrag på förbunds nivå inom Svenska kyrkans lekmanaförbund (tidigare Kyrkobröderna) – efter 30 år - vill jag i den här ledaren erinra om flera trogna och tjänande bröder och systrar som jag under de här åren haft glädjen att möta och samarbeta med. Många finns inte längre i livet men är väl värda att nämnas. Samtidigt blir det en enkel historik från mina tidigare år inom lekmanaförbundet.

Allra första kontakten med lekmanaförbundet fick jag i början av 1940-talet då jag i Kyrkefalla kyrka hade ett par kyrkobroder som söndagsskollärare. De tjänade troget söndag efter söndag, och det kändes så tryggt att träffa dem vid andra tillfällen i församlingshemmet, kyrkan samt ute på samhället så länge jag var kvar hemma i Tibro.

I slutet av 1960-talet bodde jag i Kristinehamn några år och även där fick jag en fin kontakt med medlemmar i Kyrkobröderna.

Föga anade jag då att jag i mitten av 1970-talet tillsammans med min make Sven skulle bli medlem i en kyrkobrodrakår i Hägerstens församling, Stockholms stift, och senare dessutom bli anförtrord olik uppdrag på stifts- och förbunds nivå!

I Hägersten var Eric Hammar en hängiven ordförande och hans fru Karin tjänade som kårvärdinna. Sven och jag kom snart in i gemenskapen och fick uppleva många givande bibelstudier och kårmöten. Som ofta sker, fick jag uppdraget att vara sekreterare och försökte verkligen sätta mig in i vad Kyrkobröderna stod för och vad som ingick i uppdraget. Eric Hammar var en god lärare och alltid mån om att alla skulle känna sig välkomna, såväl på kårmöten som i kyrkan.

Under åren som sekreterare och ordförande i Stockholms stifts lekmanaförbund, mötte jag många tjänande bröder och systrar.

Jag minns med stor tacksamhet goda medarbetare som vice ordförande Tage Frändberg, Bengt Olinder, Karin Barnner, Hans-E. Larsson, Yngve Wåhlstam, Paul Eriksson, Karl-Axel Andersson, Hildur Kumerius, Anita Mörkenstam, Ulla-Britt Frändberg samt för Skansenverksamheten kantor Gustaf Hellblom, m fl.

År 1976 reste Sven och jag till Lund på vårt första rikskonvent och lärde där känna bland andra Karl-Erik och Vera Sundström, ansvariga för konventsbyrå, förbundsbutik och mycket annat, Dawid Friberg, förbundssekreterare, Nils Winstrand, förbunds kassör, Åke Wirén, förbundsredaktör, samt Ninna Wirén som under alla rikskonvent fram till år 1992 själv ordnade ett lotteri som var oerhört populärt och som inbringade en ansevärd summa pengar till lekmanaförbundet. Vid detta konvent togs ett första beslut att kvinnor kunde bli medlemmar i Kyrkobröderna/Svenska kyrkans lekmanaförbund. Erik Carlegrim valdes till ny förbundsordförande efter Algot Tergel. Rikskonventet var en oerhört stimuleran-

de upplevelse för oss båda och gav mersmak att delta vid flera tillfällen. Så har också skett och jag har själv varit med om samtliga rikskonvent alltsedan dess (min make Sven till och med år 1992 – även detta i Lund)!. Vi blev även bekanta med bland andra Lennart och Birgitta Andersson från Borås och Hans Larsson (en eldsjäl i Vantörskåren och i Stockholms stift) vid det här första tillfället.

Vid 1980 års rikskonvent i Härnösand blev jag invald i valberedningen och år 1982 i Ljungby som första kvinna i förbundsrådet. Sedan fick jag uppleva många års gott samarbete med dåvarande förbundsledning – Eric Carlegrim som inspirerande ordförande, Carl-Axel Axelsson, vår hedersordförande, Karl Erik Sundström, Gösta Karlsson, Carl-Eric Abrahamson, Dawid Friberg, Helge Bernhardsson, Gudmund Henriksson och Nils Månson – en skicklig förbundskassör och medlemsregistrator. Med honom och hans fru Ingegerd hade jag ett synnerligen gott samarbete. Under fyra år på 1980-talet hade jag uppdraget som förbundssekreterare – en tid som jag ser tillbaka på med stor glädje. En av uppgifterna var att till samtliga kårer (vid den tiden 500) vid ett par tillfällen under året skicka ut ett Förbunds-Nytt med diverse information från Förbundsrådet. Till innehållet i detta bidrog i hög grad Karl Erik Sundström med flera sidor av tips för mötesprogram och aktiviteter i kårerna. Algot Tergel, som flera av oss minns med stor tacksamhet, bidrog med en bön. I vår lägenhet i Stockholm hjälptes Sven och jag åt att ”blada in” alla papper i kuverten och Sven bar iväg allt detta till posten.

Det kändes verkligen meningsfullt att få skicka ut denna information. Jag fick också möjlighet att representera Förbundet vid inspirationssamlingar som Kristent Mannsarbete i Norge inbjöd till och lärde känna många inspirerande bröder där.

Tillfälle gavs under denna period att besöka stift och kårer ute i landet, bland annat vid stiftskonvent i Luleå stift (i Nederluleå och efteråt vid en församlingsafton i Piteå), Härnösands stift under ledning av Tore Gran (i Grundsunda), Växjö stift (i Åseda), med Arne Fredriksson som ordförande.

Jag har också fina minnen från kårjubi-

léer i Ludvika och i Mönsteråsbygden i Småland, då jag även träffade Sigward Swahnberg från Oskarshamn. Vi upplevde stor gästfrihet på alla ställen som vi besökte och vi fick insyn i mycket stimulerande verksamhet inom olika kårer.

Inför rikskonventet i Falun år 1986 samarbetade vi bl a med Oscar Ramstedt och inför 1988 års rikskonvent i Skara med Sven Persson, Carl-Eric Abrahamson, Henry Gerenmark, Gösta Karlsson, m fl. Många av oss minns med stor glädje rikskonventet i Skellefteå år 1994, då Karin Persson och Tycho Wedahl ordnat allt på bästa sätt.

Som redaktörer har jag fått möjlighet att samarbeta med Åke Wirén och efter honom Dawid Friberg – båda hängivna förbundet – liksom senare Lajla Hultberg som - samtidigt med att hon var förbundssekreterare i 16 år - skötte redaktörskapet för *Lekman i Kyrkan* under ett flertal år. Hon ansvarade dessutom för 53 rekreativveckor för ensamma och funktionshindrade på stiftsgården Flämslätt under 30 somrar – de flesta gångerna tillsammans med maken Olle Hultberg! I Förbundsrådet har jag under ett antal år också haft glädjen att samarbeta med bland andra Anders Nordberg, Evert Josefsson, Ingvar Johansson, samt nuvarande medlemsregistrator Allan Forsberg. Det kommer ännu en period att vara aktiv i Skara stifts lekmanaförbund med härliga medarbetare som Anders Åström med familj, Bernt-Olov Klingesten, Inger Gabrielson, Liisa Lundgren, Carl-Eric Abrahamson med flera.

Ute i våra kårer i hela landet finns många hängivna bröder och systrar som – trots minskande medlemsantal och andra svårigheter – fortsätter att trofast hålla ihop för att tjäna kyrkan och lekmanaförbundet på bibelns grund utan någon som helst tanke på egen vinning.

Tack för all trogen insats och för de här årens gemenskap!

”Detta skall vår lösen vara: ej på eget bästa se.

I din kärlek oss bevara, kraft till tjänst blott den kan ge.

Så blir livets mening skön:

Kraft till tjänst är tjänstens lön”.

(Sv.Ps. 291:3)

Margareta Jansson
f d förbundssekreterare

FÖRKLARINGS-DAGEN PÅ FJÄLLET

2001 blev vi ägare till en liten grupp hus högt uppe på fjället. Ett av husen stod på fjällets absolut högsta ställe. Jag skojade lite och sa att där skulle det vara fint att göra om det till ett litet kapell. I Bibeln talas det ofta om "bergets topp" som den plats där man kommer riktigt nära Gud.

Åren gick och vi valde naturligtvis att ställa boningshuset i skick. 2004 slog åskan ner och det stora huset brann ned till grunden. Det tog många år att komma överens med försäkringsbolag men till slut 2009 så stod ett nytt hus klart. Det var bara att njuta av stillheten och vyerna.

Våren 2010 blev jag uppringd av kyrkoherden i Föllinge församling, Elisabet Björklund. Hon undrade om det skulle gå att anordna en gudstjänst på Önrun, vårt fjäll. Tidigare hade vi haft servering men efter branden hade vi beslutat att inte driva café längre. Eftersom man inte kan ta vilka priser som helst så blev det en gigantisk ekonomisk förlust och det enda vinsten var att det var fantastiskt roligt att bjuda in skid- och skoteråkare på våfflor, bullar, smörgåsar och kaffe.

Svaret till kyrkoherde Elisabet blev ett snabbt, nej! Under samtalets gång gick fantasin igång och jag drog mig till minnes mina tidigare funderingar att göra om "toppstugan" till ett kapell. Efter att ha bollat frågan med Elisabet Björklund kom vi fram till att jag skulle nog kunna städa upp stugan och lite provisoriskt göra om den till kapell.

Jag berättade om mitt projekt för mina pojkar och plötsligt blev det stor renovering. Innan gudstjänstdagen var hela "toppstugan" ombyggd men med den gamla timmerstugan som en del av det nya. Den blev så fin.

Vi valde söndagen den 18 juli för gudstjänst på fjället. Söndagen som kallas för

"Kristi förklaringsdag", den dag då Jesus går upp på berget.

Jag hörde i en predikan en gång följande: *"Berget är en symbolladdad plats i Bibeln, för berget är platsen för mötet med Gud. Där kan vi få våra förklaringar. Gud går med i vardagen, ibland mer märkbar och ibland mindre.*

Men även utan brinnande buskar, röster ur moln och lysande kläder blir närvaron ibland tydligare än annars. Många vittnar om hur tillvaron blir liksom genomskinlig, hur livet syns i ett annat ljus och saker och ting plötsligt blir klara. Kanske behöver vi de där förklaringsögonblicken, när närvaron bränner till, för att lita på att Gud finns nära oss också annars».

violin eller orgelmusiken från Rose-Marie Björklund flinka fingrar som drog renarna till platsen. Söndagen den 18 juli 2010 var en verkligt välsignad dag på ala sätt. Gemenskapen med människor, djur och natur – hela Guds skapelse.

*Vill du se ett underverk
Vill du se ett mirakel i dag.
Gå upp på klippan
Gå upp på ett berg
Gå dit upp*

*Och stanna kvar där ett tag.
Du behöver inga processioner
Ingen guldbroderad skrud.
Du behöver inga orgeltoner
För att gå upp och möta Gud.*

Av och till hör vi någon definiera olika ting och vi vet genast att just så är det. Så är det med detta citat ur en predikan. Just den känslan får jag när jag står på berget, ensam, i stillheten och ser Guds underbara skapelse.

Plötsligt står de där och när man titta bort någon sekund så är hela hjorden borta. När vi tittade ut efter gudstjänsten så ligger det en samling renar stilla i mossan utanför kapellet. Det har aldrig hänt på de tio år som vi har vistats där uppe. Kanske var det Rose-Marie Björklunds

Text o foto
Britt Louise Maden

Det var bara ett fåtal gudstjänstbesökare men vilken stark upplevelse det ändå blev.

Kyrkoherde Elisabet Björklund predikade och reflekterade över Ulf Lundells text: "Gå upp på ett berg".

Efter gudstjänten blev det kyrkkaffe inne hos oss och det var en fest att få sitta och samtala med våra gudstjänstbesökare. Något märkligt hände den dagen. Ni som inte har renar inpå knutarna vet kanske inte att renar är extremt skygga djur.

Söndagen den 20 juni är en dag som såg ganska ruggig och mulen ut men.....feststämningen stod högt i taket. Ja, jag tror nästan att den nådde himlen.

Då invigde vi vårt kapell vid kyrkans sommarhem "Pärulan" i Kristinehamns skärgård. Gläjen var stor över att vi nått den stora dagen.

Det var nämligen på dessa fartyg som järnet fraktades till Göteborg för vidare transport utomlands.

Biskopen i Karlstad stift, Esbjörn Hagberg

Mycket arbete har det kostat många människor, mycket pengar har vi samlat och mycket arbete återstår med inredningen men nu står hon där och är så vacker. Mulen var dagen men ändå ljummen och med en stark känsla att sommaren var på väg att kulminera. I den undersköna omgivningen i Kristinehamns skärgård är det lätt att bli lyrisk. Vart man än vänder blicken så ser man ett nytt konstverk som vår Herre har målat.

Biskopen i Karlstad stift Esbjörn Hagberg, kom dagen till ära ut i skärgården med skeppet "Bojorten", Kristinehamns stolthet. Det kändes som att vara tillbakaflyttade till 1600-1700-talet.

Kristinehamn var den viktigaste utskeppningsplatsen för Bergslagens järn.

Av denna anledning fick Kristinehamn 1642, av Drottning Kristinas förmyndarregering, en bojort i sitt stadsvapen för att påminna folket om sjöfartens betydelse. Även Vänersborg, som ligger vid Vänern har en bojort i sitt vapen.

Kännetecknande för en bojort är dess platta och förhållandevis breda botten. Aktern är högre än fören. Typiskt är också sidosvärden som har som syfte att minska avdriften när fartyget kryssar. Idag har Kristinehamn återigen en Bojort (Christine af Bro), den började byggas, som ett led i ett kulturturistiskt projekt, i slutet av 1997. Sjösättningen skedde 2002 och jungfrufärden ägde rum den 18 juni 2005. Nu går den i turisttrafik på Vänern med Kristinehamn som hemmahamn.

På bryggan väntar folket tillsammans med präster och diakoner, polisen har stängt av vägen och vi går sjungande upp mot kapellet. Biskopen ber om Guds välsignelse över kapellet och stöter tre gånger med kräklän mot porten.

Deltagande präster och några av eldsjälarna

Kristina Hultén öppnar och hälsar biskopen välkommen och under psalmsång fylls kapellet till sista plats. Biskop Esbjörn håller invigningstal, han säger bl.a "Det står som ett under för våra ögon, detta är Herrens eget verk. Skärgårdskapellet blir en plats för återanvändning.

Många av dessa stockar är impregnerade med väckelsesånger, människors böner och kärlek till Gud". Så invigs dopfonten och altaret. Därefter följer nattvardsgudstjänsten. Trångt men vackert. Församlingen går fram och tar emot gåvorna men går inte tillbaka utan går ut genom sakristian så att nya människor som inte fått plats i kapellet kan komma in. I sakristian står en stor kista där församlingen lägger sin kollekt. Till stor glädje räknas kollekten till över 12.000 kr.

Metodistbarnet Erik Nyberg och kyrkoherde Stig Axelsson

Kyrkkaffe för 150 personer under trevligt mingel. Tal hölls och Erik Nyberg berättade att hans farfar varit med och byggt kapellet, och hans far hade varit söndagsskollärare i Löt mossens kapell i 50 år.

Dagen innan var det kungligt bröllop i Stockholm. I skärgårdskapellet låg man inte långt efter och dagens festligheter avslutades även här med ett bröllop.

Någon timma efter invigningen hölls det första bröllop i kapellet på dess nya plats. Magnus o Nina gav varandra sina löften. Magnus har jobbat på kapellet från och till under 4-5 år. Detta bröllop var en kontrast till bröllopet i Stockholm. Enkelt, vackert och mycket stämningsfullt.

Överst till höger: Fr v Pelle Svedberg och Kristina Hultén

I mitten till höger: Kyrkoherde Stig Axelsson

Den skönsjungande invigningskören

Ruth Svedberg

Ylva Eggehorn

Kröngårdens föreståndare Magnus Carlsson talade inledningsvis om Jesus och hans närvaro i både sorg och glädje personligt och i ordet. Ylva Eggehorn, som i temat för sitt föredrag ”Spännande kvinnor jag mött”, berättade från sin skoltid och de djupa minnen som etsades fast med fröken Molin vid den gamla tramporgeln och när dagen inleddes med psalmen ”Här en källa rinner”.

När Ylva Eggehorn skrev texten till invigningen av predikstolen i Linköpings domkyrka och alla kvinnor som där finns avbildade bl a Sara som bittert väntat hela sitt liv på att få barn som Gud lovat och som på sin ålderdom födde Isak, Hanna som på ålderns höst fick Samuel och Maria, Jesu

moder. Hon lyfte även fram de första människorna, Adam och Eva som Gud gjorde kläder av skinn till.

Men även män som berättas om i Bibeln. Det behöver inte vara långa berättelse om personer i bibeln som intresserade henne. Vissa personer nämns bara med en mening men de hade ändå en betydelse i sin samtid. Hon stannade mycket vid Petrus (den goda viljan) och hans roll både som en ledande gestalt i evangelierna och i sina brev.

Ylva Eggehorns författarskap rönner stort intresse i vårt land och hon får läsarna av sina böcker att leva med i sitt hennes eget liv och det bekräftades vid kaffeborden efter föreläsningen.

Berndt Petersson
Förbundssekreterare

Ylva Eggehorn fyllde

Församlingskårens verksamhet i Vimmerbyregionen startade traditionsenligt söndag 3 september med en upptakt i den skönt belägna Kröngården, med sjöns lite krusiga vattenyta i den matta septembersolen. 130 lekmän från olika delar av de småländska församlingarna kände sig välkomnade av Britt Andersson, sekreterare i Svenska kyrkans Lekmannaförbund i Linköpings stift.

De här traditionella upptaktsmötena gästas alltid av någon känd person och i år var det psalmförfattaren Ylva Eggehorn som i flera av sina psalmer fick publiken att sjunga, med Göran Larsson vid pianot, bl a psalm 744 ”Barn och stjärnor” och 851 ”Kärlekens tid” och en av 3000:ans mest kända, 256 ”Var inte rädd, det finns ett hemligt tecken”.

Kröngården i Vimmerby

Fr v Göran Larsson, Magnus Carlsson, Ylva Eggehorn och Britt Andersson

FAMILJENYTT

TILL MINNE

KH EM. HANS-ERIC COMÉT EN TROGEN HERRENS TJÄNARE !

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund i Linköpings Stift och Ringarums Lekmannakår har fått sorg, Stiftet och Kåren har mist en ansvarstagande och trogen medlem och vän.

Hans-Eric var under många år kyrkoherde i Ringarums församling ett arbete som han gick in i till 110%.

Hans engagemang i utvecklandet av församlingsarbetet, blev en drivmotor för många av oss.

Hans-Eric var under många år den som drev församlingen Lekmannakår framåt, han sa alltid att om församlingarna ska överleva måste man förstå kårens betydelse i kyrkan och dess arbete.

Hans intresse och förståelse för kårverksamheten och dess betydelse bar han med sig från sitt föräldrahem.

Hans-Eric deltog alltid på planeringar, sammankomster och drev bibelsamtal samt berättade många gånger om sina resor utomlands bl.a. från resor med Luth-erhjälpen.

Hans-Eric var även biskopen representant i Svenska Kyrkans Lekmannaförbund i Stiftet och då även Kaplan för alla kårer i Stiftet, ett arbete som han utförde med stort intresse och noggrannhet, många resor ut i stiftet blev det för mej och Hans-Eric, resor där många allvarsord, tankar och idéer kläcktes men där även

Hans-Eric gärna delade med sig med stor värme saker som han under åren varit med om, alla människor han möt, men även om barn och barnbarn.

Det är med stor sorg och smärta jag skriver detta, men ändå med stor glädje att jag och min familj fick lära känna Hans-Eric både som mentor och som en sann vän.

Våra tankar går idag till hans Älskade Hustru Ulla och barnen Peter, Mikael och Tomas med familjer.

Och vi tackar Herren för det som Hans-Eric betytt och utträttat för Ringarums församling och Hela Linköpings stift, vi lyser frid över hans minne.

Roger Gustafsson med familj
Ordförande för Linköpings stift och
Ringarums Lekmannakår.

Idéforum 2-4 oktober

Ideellt forum i svenska kyrkan ordnar varje år idédagar med föredrag, seminarier och gudstjänster. Dagarna vänder sig till alla grupper i kyrkan frivilliga, förtroendevalda och anställda. Det brukar vara ungefär lika många från de tre kategorierna. Vi får i en öppen miljö lyssna till föredragen och framför allt i seminarier, vid måltider och däremellan möjlighet att testa våra egna idéer om livet i kyrkan och lyssna till andras.

Liksom i fjol hålls årets idédagar i Farsta församling i södra Stockholm. Mikael Mogren håller inledningsföredraget "Att våga släppa taget" där han delger oss sina erfarenheter av att arbeta med frivilliga.

Huvudföredraget hålls av Anna-Karin Hammar "Uppenbara för oss ditt dops hemlighet: ett enda vatten och en enda mänsklighet". Det blir en teologisk tolkning av uppdraget att vara en kyrka i vår tid.

Det finns elva seminarier att anmäla sig i förväg. Därutöver finns under rubriken Öppen agenda möjlighet att själv ta initiativ till seminarium i ett ämne som ligger dig varmt om hjärtat.

Det fullständiga programmet med presentation av de fasta seminarier kan du läsa på www.ideelltforum.se/idedagar där kan du också anmäla dig.

När du läser detta har anmälningstiden gått ut men kontakta gärna Ideellt forums Fredrik Hedlund 08-406 1678 för att höra om det finns platser kvar. Du kan räkna med att Idédagarna kommer första helgen i oktober även nästa år!

Kjell Aggefors,
Lekmannaförbundets representant i
Ideellt forums styrgrupp

F Ö R B U N D S R Å D

och Övriga Funktionärer

2 0 1 0 - 2 0 1

Namn	Adress + e-post	Tel.nr
FÖRBUNDSLEDNING		
Förbundsordf.	Anders Nordberg	Nygårdsvägen 32 554 74 JÖNKÖPING cagnordberg@hotmail.com 036-71 13 63 010-579 85 24 070-525 99 64
1:e vice förbundsordf.	Kjell Aggefors	Amatörvägen 51 122 40 ENSKEDE kjell@aggefors.se 08-649 14 21
2:e vice förbundsordf. Redaktionskomm.	Birgitta Ericsson Löfgren	Svanebäcksvägen 3 260 40 VIKEN birgitta.e.lofgren@telia.com 042-23 70 70 070-530 00 64
Förbundskassör Förbundsbutiken	Juhani Ahonen	Rådhusgatan 81 831 45 ÖSTERSUND juhani.ahonen@gmail.com 063-12 30 30 070-557 82 41
Förbundssekr. Redaktionskomm	Berndt Petersson	Rydsvägen 354 C 584 39 LINKÖPING berndtp.mitskonsult@comhem.se 013-17 08 88 070-555 37 89
Vice		
Förbundssekr.	Rolf V Strandman	Ragvaldstr. 244 931 95 SKELLEFTÅ rolf.strandman@telia.com 0910-104 92 070-211 90 14
Hedersordf.	Carl-Axel Axelsson	Strömkarlsvägen 87 167 62 BROMMA ca.vocatus@minpost.nu 08-26 17 02 076-633 9090
Hedersmedlem	Karl Erik Sundström	Kumlevägen 7 G 290 34 FJÄLKINGE sundstrom.ke.vera@scoutz.se 044-50 187
Förbundsredaktör Förbundsbutiken	Britt-Louise Madsen	Rådhusgatan 81 831 45 ÖSTERSUND madsensis@gmail.com 063-12 30 30 0705-99 44 39
Medlemsregistret	Allan Forsberg	Kimrökgatan 5 296 35 ÅHUS lekmanna@glocalnet.net 044-24 05 27

STIFTSREPRESENTANTER

Uppsala stift 01	Roger Karlsson (Ordinarie)	Tillinge Lisselås 6 745 94 ENKÖPING	0171-44 21 72
	Hilma Skjöldebrand (Ersättare)	Bryggarvägen 5 828 32 EDSBYN	0271-224 58 073-5660491
Linköpings stift 02	Roger Gustafsson (Ordinarie)	Gamla Landsvägen 51 C 610 41 RINGARUM roger.gustafsson@cegedim.com	0121-302 57 070-602 73 07 08-7504930 (fax)
	Britt Andersson (Ersättare)	Radhusvägen 17 590 83 STOREBRO	0492-307 50
Skara stift 03	Anders Åström (Ordinarie)	Ödenäs Östergården 327 441 95 ALINGSÅS astrom.anders@gmail.com	0322-530 32 070-595 28 08
	Bernt-Olov Klingesten (Ersättare)	Bygatan 15 503 31 BORÅS bernt-olov.klingesten@boras.se	033-41 16 16 0704-55 11 17
Strängnäs stift 04	Göran Guldbrandsson (Ordinarie)	Kastanjegatan 13 694 72 ÖSTANSJÖ	0582-525 18
	Sven-Eric Huss (Ersättare)	Jägaregatan 32 643 31 VINGÅKER	0151-51 13 4137 0151-73 84 40
Västerås stift 05	Yngve Lindgren (Ordinarie)	Vitsippsgatan 10 722 25 VÄSTERÅS ay.lindgren@telia.com	021-13 31 62
	Kurt Fosselius (Ersättare)	Grävlingvägen 2 783 31 SÄTER	0225-532 70 0225-514 23 070-224 56 58 0225-514 59 fax
Växjö stift 06	Ingvar Johansson (Ordinarie)	Vallgatan 27 343 34 ÄLMHULT	0476-106 87
	Kerstin Göransson (Ersättare)	Åker Mellangård 301 314 92 LÅNGARYD aker-rmellangard@telia.com	0345-130 25 0709-693963
Lunds stift 07	Inga Pehrsson (Ordinarie)	Andra Avenyen 20 281 32 HÄSLEHOLM	0451-851 80
	Evert Magnusson (Ersättare)	Välingetorpsvägen 51 262 92 ÄNGELHOLM evert.magnusson@telia.com	042-691 06

Göteborgs stift 08	Yngve Lindblom (Ordinarie)	Sockerbågaregatan 11 415 06 GÖTEBORG yngve.lindblom@hem.utfors.se	031-46 70 52
	Elsie Sundberg (Ersättare)	Kyrkeby 14 463 93 VÄSTERLANDA elsie.sundberg@telia.com	0520-65 20 01
Karlstads stift 09	Birgit Larsson (Ordinarie)	Adolfsbergsvägen 12 E 681 43 KRISTINEHAMN busanlarsson@tele2.se	0550-312 53 070-639 12 53
	Melvin Anderson (Ersättare)	Ripstigen 21 654 68 KARLSTAD melvin.anderson@telia.com	054-83 58 78 070-526 79 45
Härnösands stift 10	Fritz Pettersson (Ordinarie)	Dekarsön 310 891 78 BONÄSSUND fritz.pettersson@gmail.com	0660-37 00 97 070-339 04 28
	Hugo Bolin (Ersättare)	Nackstavägen 25 C 853 51 SUNDSVALL	060-1725 26 (äv. fax) 070-637 4857
Luleå stift 11	Gunnar Strömbäck (Ordinarie)	Rådstugatan 6 A 972 38 LULEÅ	0920-104 94 073-033 94 38
	Sonja Bäckström (Ersättare)	Kastanjevägen 8 944 32 HORTLAX	0923-643067 /S/ 0911-300 69
Visby stift 12	Karin Grundberg (Kontaktperson)	Rigagatan 16, 1 tr 115 27 STOCKHOLM johan.grundberg@mdh.se	08-661 98 59 070-770 50 24 08-663 46 75 fax
Stockholms stift 13	Göran Petterson (Ordinarie)	Björkvägen 7 130 40 DJURHAMN goran.petterson@telia.com	08-571 515 87 070-535 48 78
	Gunnel Berggren Larsson (Ersättare)	Skärgårdsvägen 262 D 139 31 VÄRMDÖ gunnel.berggren1@comhem.se	08-570 244 85

ÖVRIGA FUNKTIONÄRER

REVISORER Ordinarie

Lena-Karin Lundgren	Frösövägen 29 B 832 44 FRÖSÖN lundgren.balk@comhem.se	070-675 18 04
Agneta Hansson	Törnstens Gränd 6 831 30 ÖSTERSUND agneta.hansson@frosokyrka.se	063-13 16 71 070-675 74 65

REVISORS- ERSÄTTARE

Bengt Järleby	Bergvägen 25 186 41 VALLENTUNA	08-511 746 85
Jan Rask	Kanotgatan 10 234 42 LOMMA	040-41 33 29

HELA MÄNNISKAN Representanter

Ingvar Johansson Evert Josefsson	Se ovan Skansenvägen 30 515 34 VISKAFOR evert.033291156@telia.com	033-29 11 56 070-603 59 20
-------------------------------------	---	-------------------------------

SENSUS Representant Ordinarie

Anita Mörkenstam	Gröndalsvägen 33, II 117 66 STOCKHOLM anita.mstam@hotmail.com	08-18 95 69
Birgitta Öhr (Ersättare)	Frösövägen 9 A 832 43 FRÖSÖN	063-12 64 33

IDEELLT FORUM Representant

Kjell Aggefors	Amatörvägen 51 122 40 ENSKEDE kjell@aggefors.se	08-649 14 21
----------------	--	--------------

Ordinarie (Ersättare)

Karin Grundberg	Rigagatan 16, 1 tr 115 27 STOCKHOLM johan.grundberg@mdh.se	08-661 98 59 070-770 50 24 08-663 46 75 fax
-----------------	--	---

Valberedningens ordförande

Mårten Mattsson	Villagatan 17 643 33 VINGÅKER	0151-51 10 10 070-6777371
-----------------	----------------------------------	------------------------------

Kära medlemmar och övriga läsare!

Återigen kommer vi med en påminnelse om att rekrytera nya medlemmar. Efter förra gången fick vi en liten skara nya medlemmar oh ber er nu att göra så mycket ni kan för att värva nya krafter till vårt förbund. Ju fler vi är ju starkare blir vi när vi vill stärka Svenska Kyrkans ställning i Sverige.

Svenska kyrkan består ju i huvudsak av lekmän. Utan oss skulle varken vårt förbund eller Svenska Kyrkan existera. Därför är det viktigt att vi förenar oss. Oavsett om man har krafter att vara aktiv eller inte. Både en aktiv eller en passiv medlem kan bidra och stödja verksamheten bara genom sitt medlemskap och på så sätt visa sig positiv till arbetet.

Därför ber vi om ditt stöd. Uppmuntra människor i din omgivning att bli medlemmar i Svenska Kyrkans Lekmannaförbund!

Anmälan om medlemskap

NAMN.....

ANHÖRIG.....

ADRESS.....

POSTNUMMER.....

ORT.....

TELEFON.....

Jag önskar tillhöra närmaste kår ☐

Jag önskar att vara direktansluten ☐

Man kan välja att vara ansluten till en speciell församlingskår eller om närmaste kår råkar ligga långt bort kan man välja att vara direktansluten.

Medlemsavgiften är 75.-/år
För anhörig är avgiften 65.-/år

För den avgiften får man vår tidning som utkommer fyra gånger per år där vi informerar om vad som händer i förbundet. Vi försöker också att ha med reportage från hela landet. Där informeras vi om aktiviteter som bl a inspirationsdagar, temakvällar och rikskonvent.

Behöver du mer information är du välkommen att ringa någon av oss. Telefonnummer finner du på omslagets insida.

Vi hoppas att ni ska känna att vi verkligen behöver er alla och varmt välkommen om du väljer att bli medlem.

Inbetalningskort och mer information kommer att skickas till er adress inom kort

Välkommen till en stark gemenskap med ett viktigt uppdrag!

SVENSKA KYRKANS LEKMANNAFÖRBUND

FÖRBUNDSBUTIKEN

Prislista och sortiment

Varuslag		å-pris	Antal beställda	Totalt
	Förbundsmärke 10 mm med nål	25.-		
	Förbundsmärke 10 mm med klack	25.-		
	Förbundsmärke 15 mm med klack	25.-		
	Förbundsmärke 15 mm med nål (förgyllt)	50.-		
	Manschettknappar med förbundsmärke	145.-		
	Slipshållare med 10 mm förbundsmärke	90.-		
	Brosch med förbundsmärke	65.-		
	Berlock med förbundsmärke	150.-		
	Blockljus 15,5 diam 4 cm m förb märke	50.-		
	Brevmärken i kartor om 64 st / karta	5.-		
	CD-skiva med Rolf Paulsen	149.-		
	Fleecepläd m. broderat förbundsmärke 150x200	298.-		
	Förbundsflagga 2,4 x 1,5 m (10 m flaggstång)	950.-		
	Förbundstallrik i blått, svart och guld	145.-		
	Glasblock med förbundsmärket (Bergdala)	160.-		
	Kulspetspenna med emblem	10.-		
	Ordförandeklubba, handgjord med emblem	275.-		
	Porslinsvas med förbundsmärke	65.-		
	Scarves helsiden - marin el vinröd	140.-		
	Slips med förbundsmärke vinröd eller marin	50.-		
	Standar med förbundsmärke i guldtryck	65.-		
	Stång med vit marmorplatta till fot	65.-		
LITTERATUR				
	"Gudstjänsten och vi själva"	50.-		
	"Leva, tjäna i kyrkan	50.-		
	"Silversmeden" av Carl Axel Axelsson	130.-		
	"Vem är Han"	150.-		

Varorna kan beställas genom att fylla i blanketten och sända eller ringa in beställningen till förbundsbutik.

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

Förbundsbutik

c/o Ahonen

Rådhusgatan 81

831 45 Östersund

Tel 063-12 30 30

VÄLKOMMEN TILL följande STIFTSSAMLINGAR hösten 2009:

<i>Uppsala stift:</i>	<i>2-3 april 2011 - Gemenskapsdagar på Undersviks stiftsgård med talare,sång och musik</i>
<i>Linköpings stift:</i>	<i>Stiftskonvent 7 maj 2011. Talare, servering och sång och musik. Se kommande program</i>
<i>Skara stift:</i>	INFO KOMMER
<i>Strängnäs stift:</i>	Höstmöte i oktober(datum ej fastställt) Se kommande program
<i>Västerås stift:</i>	Inspirationsprogram den 10 oktober - Höstkonvent i Ludvika kyrka. Komminister Karl-Axel Hagberg predikar. Lunch i församlingsgården, sång och musik
<i>Växjö stift:</i>	Vårkonvent 7 maj 2011 Se kommande program
<i>Lunds stift:</i>	Vårkonvent 7 maj 2011 i Ystads församling. Lars Rubin talar underhållning och lunch
<i>Göteborgs stift:</i>	INFO KOMMER
<i>Karlstads stift:</i>	den 16 oktober - Höstkonvent i Närhetens kyrka i Kil Talare, lunch och sång o musik
<i>Härnösands stift:</i>	12 september i Ragunda kyrka.Kyrkoherde Håkan Lindström talar om vägen från bonde till präst.. Mässa. Lunch och sammanträde
<i>Luleå stift:</i>	den 21 oktober - Höstkonvent i Hortlax församling. Morgonbön med Rolf V Strandman. einrich Fröb talar över ämnet ”Mod att vara kristen”. Lunch och information om kommande restaurering av Hortlax kyrka Sångstund.
<i>Stockholms stift:</i>	Adventssamkväm den 3 december i Hedvig Eleonora församling. Talare, psalmsång och servering 4-5 decemberKyrkvärdsdagar på Graningen stiftsgård tillsammans med Graninge Se kursprogram

2000-talet blir religiöst eller så blir det inte!

Denna ”profetia” har tillskrivits den franske statsmannen och författaren André Malraux (1901-1976). Orden flög snabbt över jorden och har citerats i många sammanhang, bla i texter av Paven Johannes Paulus II.

André Malraux kände inte igen sig i detta uttalande. Hans japanske översättare Tadao Takemoto påminner dock Malraux om att han sagt något liknande under en resa till Japan 1975: ”Om nästa sekel får uppleva en spirituell revolution, vilket jag ser som fullt möjligt (sannolikt eller ej är inte av intresse) så tror jag att det blir inom andlighetens rike. Och till en dansk journalist säger Malraux: jag tror att nästa sekels uppgift blir att återinföra gudarna. André Malraux argumenterar inte, han talar som en profet: den som vill får höra!

I vår kyrka finns olika former av spiritualitet och andlighet. Artikelserien om inomkyrkliga rörelser i denna tidning visar på rikedomen i Svenska kyrkan, rörelserna kan tyckas olika men var och en bärs av en levande tro, en längtan in mot centrum, Jesus Kristus. Vi förvaltar samma arv och jag gläds över detta!

Kan vi då lägga André Malraux uppmärksamhet åt sidan? Som församlingspräster möter jag människor som ger uttryck för ensamhet i tron, längtan efter fördjupning, det tysta funderandet kring trosfrågor och även känslan av utanförskap: andra vet mer än jag!

Dessa frågor går långt ned i åldrarna. En konfirmand sa nyligen till mig att det verkar som om vuxna har två språk: söndagsspråk i kyrkan där vi talar om Gud, tro, förlåtelse, bön, kors och uppståndelse. De andra dagarna är det vardagsspråk, då undviker vi dessa ord.

Varför är det så undrade han och fortsatte: de vuxna behöver inte ha alla svar men om Jesus är med oss alla dagar, då måste vi väl kunna prata om vår tro alla dagar!

Hans fråga är allvarlig. Hur kan vi möta de ungas anspråk på trovärdighet? Hur kan vi ta med oss evangeliets budskap och språk ut i vardagslivet när vi pratar med varandra? Anders Frostensons psalm kan vara till ledning: *Våga vara den du i Kristus är, den i hans tanke, den i hans kärlek, den i hans ögas eviga ljus du är. Ps 87*

2000-talet blir religiöst eller så blir det inte. Vår vilja att inlemma och engagera unga människor i kyrkan, att våga gå nya vägar i förtröstan på att Gud leder och föra samtal med trons vardagsspråk kan bli en underbar utmaning för Svenska kyrkan. Själv bär jag med mig mötet med två personer som visat på nya vägar!

Broder Roger

Var finner man 5000 tonåringar som sjunger lovsång till Gud timme efter timme?

I Taizé, ett ekumeniskt kloster i Frankrike. Ungdomar vallfärdar dit för att leva i tält, dela enkla måltider, soppa och en bit bröd, köa länge för att duscha kallt och kanske arbeta några timmar varje dag för att verksamheten ska fungera. Vad är det som berör?

Människor behöver försoning, sade klostrets grundare, broder Roger. I vår tid finns mycket som är trasigt. Vi behöver söka försoning med oss själva, med varandra, med hela Guds skapelse. Ger man ungdomar möjlighet att delta så är det många som visar sig bära på en längtan efter bön och intresse för evangeliet och Kristus.

Andrea Riccardi.

Under min studietid i Rom i början av 80-talet kom jag i kontakt med den kristna rörelsen Sant’ Egidio och dess grun-

dare Andrea Riccardi. Som tonåring i slutet av 60-talet i Rom längtade Andrea och hans vänner efter en mer ”engagerad” kyrka. De upplevde kyrkan som stel och tråkig, den berörde inte, mötte dem inte i deras vardag. De ville en bedjande vardagskyrka som delar människors glädje och bekymmer, en kyrka som står för gemenskap och omtanke. Efter kvällar med livliga diskussioner beslutade tonåringarna sig för att göra något åt saken. Deras förebild fick bli den helige Franciskus som bröt upp för att leva som Kristi lärjunge bland fattiga och utsatta. Kontakt togs med församlingen Sant’ Egidio i Trastevere kvarteret i Rom som öppnade upp sina portar för ungdomarna och deras idé: att stötta utsatta människor med mat, gemenskap och bön. Idag har rörelsen över fyrtio tusen medlemmar. Ungdomarnas engagemang i rörelsen är fortfarande lika starkt, de yngre som blivit äldre finns kvar i arbetet för medmänniskan. ”Guds omsorg gäller alla människor, vi måste ha modet att fylla världen med hopp”. Kraft hämtas i den enkla kvällsbönen som firas varje kväll och leds av lekmän.

Mitt i den verklighet som är vår pågår Kristi frälsningsverk ögonblick för ögonblick. Det sker mycket i våra församlingar som är avgörande utan att det syns i årsredovisningar eller i tidningsrubriker. Ett samtal om natten, tid vid en sjukbädd, vänskap och omsorg kan inte mätas och utvärderas. Men det kan uppmuntras och människor som arbetar så kan bekräftas. Att synliggöra det goda som sker, att uppmuntra nya krafter och välsigna allt gott verk i samhället är en viktig uppgift för kyrkan. Tillsammans får vi be att vår kyrka skall vara en plats där människor i alla åldrar finner sitt hem och blir omslutna av Guds kärlek men också en gemenskap där man får översätta sin förtröstan till enkel, konkret medmännisklighet. Må Guds helige Ande fylla oss med frimodighet och glädje i tron så att vi utan ängslan kan gå in i den framtid som Gud har till reds för oss alla.

Louise Nyman
Kyrkoherde